

Arrest

nr. 142 884 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 18 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 3 december 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 18 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2012 en aanvullingen op 09.04.2013 en 22.04.2013 werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw A. (..) diende een asielaanvraag in op 10.06.2009. Haar man diende een asielaanvraag in op 22.06.2009. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2010 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen dienden een tweede asielaanvraag in op 02.06.2010. Deze aanvraag werd afgesloten op 06.06.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk 11 maanden voor de eerste en 1 jaar voor dé tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat het een enorm nadeel zou veroorzaken indien zij, zelfs tijdelijk, naar Rusland zouden moeten terugkeren. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen aan te tonen dat een terugkeer voor hen een enorm nadeel zou veroorzaken. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat hun kinderen goed geïntegreerd zijn, dat zij prima resultaten behalen op school en haast vlekkeloos Nederlands spreken, dat hun kind Roukman wekelijks turnlessen volgt, dat dhr A. (..) en mevr. A. (..) cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; zij leggen getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12' mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet

De regularisatie aanvraag van verzoekende partij werd verworpen omdat de dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoekende partij geen "buitengewone omstandigheden kon aantonen.

In de ingediende aanvraag tot regularisatie, wees verzoekende partij onder meer op het volgende:

UA. Principes

Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van. verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet.

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van voormalig artikel 9.3 (9 bis) van de wet van 15 december 1980 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is en is naar analogie ook van toepassing op aanvragen die op heden worden ingediend.

Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven.

De Raad van State heeft in het verleden meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een_ overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSt ; 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71) .

De voormelde Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

B. Toepassing in onderhavig geval

Het is voor verzoekers bijzonder moeilijk om terug te keren naar hun thuisland om- ,daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Dit blijkt uit een combinatie van volgende factoren:

1. Schoolgaande kinderen

De onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager wordt in aanmerking genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt VOOT alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 21 oktober 20041 waarbij gesteld wordt dat het verlies van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (eigen onderlijning).

"gue les enfants des requérants sont scolarisés en Belgique de sorte qu'il est disproportionné au but poursuivi par la mesure de contraindre ces enfants à une réadaptation qui ne pourrait être que provisoire et qui retarderait en tout état de cause la poursuite de leurs études en Belgique s'ils pouvaient y revenir à bref délai. [...] Considérant que les circonstances exceptionnelles visées par l'article S, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée sont celles qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de 1 étranger dans son pays pour y faire une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois auprès d'un poste diplomatique belge sur place; que l'obligation ^ î-fi-fc^Frompre une annee scolaire est susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, un tel retour; [...]"

De kinderen van verzoekers, R., A., M. en B. lopen alle vier school aan de basisschool De Klimroos-De Zonnebloem te Temse. Zij zijn reeds zeer goed geïntegreerd, behalen prima resultaten op school en spreken haast vlekkeloos Nederlands. R. is eveneens lid van de Koninklijke Turnkring "Rust Roest" te Sint-Niklaas en volgt er wekelijks turnlessen.

Het zou dus een enorm nadeel veroorzaken indien zij, zelfs tijdelijk, naar Rusland zouden moeten terugkeren om aldaar een aanvraag tot machtiging van verblijf op te starten.

2. Duurzame lokale verankering in België:

Sinds hun aankomst in België leverden verzoekers inmiddels enorme inspanningen om hier zo snel mogelijk te integreren. Dit blijkt onder andere uit de volgende punten:

- Dhr (..) volgde een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie.

- Mevr. (..) volgde eveneens een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie

- De kinderen van verzoekers, R., A., M. en B. lopen alle vier school aan de basisschool De Klimroos-De Zonnebloem te Temse. Zij zijn reeds zeer goed geïntegreerd,

1 R.v.St., nr. 136.791 van 27 oktober 2004, R.D.E. 2004, 593.

behalen prima resultaten op school en spreken haast vlekkeloos Nederlands. R. is eveneens lid van de Koninklijke Turnkring "Rust Roest" te Sint-Niklaas en volgt er wekelijks turnlessen.

• Zoals blijkt uit de verschillende aanbevelingsbrieven is het gezin een echt voorbeeldgezin. De familie wordt omschreven als een zeer correct en dankbaar gezin waarover nog nooit klachten zijn geweest. Bovendien doet het gezin haar best om nieuwkomers op te vangen om hen wegwijs te maken in het opvanginitiatief en de gemeente te Temse wat een grote hulp is voor het LOI Temse.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers zich onmiddellijk volledig geïntegreerd hebben in België.

Het verplichten van verzoekers om de aanvraag op te starten in hun land van oorsprong zou dan ook een te groot disproportioneel nadeel veroorzaken voor verzoekers. Een verplichte terugkeer van verzoekers brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoekers."

Verzoekende partij heeft voldoende uitgelegd waarom het voor haar zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit een aanvraag tot regularisatie op te starten. Ook de omzendbrief (voormeld) stelt dat het niet onmogelijk moet zijn maar dat het voldoende is indien de persoon in kwestie kan aantonen dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoekende partij onderlijnt dat de kinderen naar school gaan en erg goede resultaten halen. Zij spreken perfect de taal. Het zou voor de kinderen zeer nefast zijn op verschillende terreinen (traumatiserend, zij zouden een jaar verliezen ...) als zij nu hun vertrouwde school, hun vriendjes en vriendinnetjes zouden moeten verlaten. Ook al de integratie inspanningen van het gezin zouden verloren gaan indien zij voor onbepaalde tijd zouden dienen terug te keren naar hun thuisland om van daaruit de aanvraag tot regularisatie op te starten.

Verzoekende partij deelt tevens mee nog steeds een vrees te koesteren voor zijn nationale autoriteiten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoekende partij om de aanvraag op te starten in het thuisland een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor het gezin. Een verplichte terugkeer van verzoekers brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoekers.

Om die reden is verzoekende partij van oordeel dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Die verantwoorden dat zij de aanvraag tot machtiging van verblijf in België opstarten.

Deze motivering kan niet weerhouden worden.

Het middel is gegrond."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

2.5. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen die het hen zouden verhinderen of het hen bijzonder moeilijk zouden maken de aanvraag in het herkomstland in te dienen, geantwoord heeft en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift hun aanvraag letterlijk hernemen, wijst de Raad erop dat met het louter herhalen van hun aanvraag, verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beoordeling door de gemachtigde kennelijk onredelijk of onjuist is. Het komt aan de verzoekende partijen toe de motieven met concrete argumenten te betwisten. Een loutere herhaling van de aanvraag opnemen in het verzoekschrift volstaat daartoe niet. De Raad benadrukt voorts dat de theoretische beschouwingen van de verzoekende partijen aangaande het begrip 'buitengewone omstandigheden' evenmin afbreuk kunnen doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partijen aldus opnieuw wijzen op het schoollopen van hun kinderen en hun blote overtuiging dat een terugkeer nefast zou zijn voor de kinderen, maken zij met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de motivering dat: *"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

Betrokkenen halen aan dat het een enorm nadeel zou veroorzaken indien zij, zelfs tijdelijk, naar Rusland zouden moeten terugkeren. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen aan te tonen dat een terugkeer voor hen een enorm nadeel zou veroorzaken. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.” kennelijk onredelijk of onjuist is. Er dient op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). De Raad ziet voorts niet in waarom een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op het aldaar indienen van de aanvraag ervoor zou zorgen dat verzoekende partijen alle integratie in België zouden verliezen.

2.6. Waar verzoekende partijen er voorts op wijzen dat zij nog steeds een vrees koesteren voor hun nationale autoriteiten, blijkt uit nazicht van de aanvraag dat verzoekende partijen dit element niet als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald zodat de verwerende partij niet kan verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Het komt de verzoekende partijen toe in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de elementen volgens hen het hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizendvijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER